

Robert ACCOE

Bezieler van zorgboerderij Kruiskenshoeve

Sinds vijf jaar is hij met pensioen als jeugdresearcheur, maar Robert ACCOE (70) is nog elke dag bezig met jongeren. Op de Kruiskenshoeve in Sint-Laureins, ooit de boerderij van zijn grootmoeder, laat hij hen uitblazen als ze elders vastlopen. Samen met hen plukt hij fruit, voedert hij de dieren, maakt hij soep. „Hier zijn met hen, voor mij is het vakantie.”

‘Zonder de boerderij was ik nooit bij de politie gebleven’

Jozefien VAN HUFFEL

Twee donzige zwaluwjongen zitten in een schuur op de rand van het nest. Eentje vloog er al uit, weet Robert ACCOE, en het is dit jaar al het tweede nest. Jong geweld in al zijn verschijningsvormen is de Kruiskenshoeve niet vreemd. Tegelijk staat de tijd er een beetje stil. Een tractor is er nooit geweest en tussen de prei en de tomaten bloeien nog de bloemen die ACCOES moeder ooit plantte. Hij noemt ze „doorleefd”. En laat ze leven.

–Overwoog u ooit landbouwer te worden?

Ik groeide op met de boerderij, maar na mijn legerdienst wilde ik weg. Ik deed examen bij de Rijkswacht, zonder dat met mijn ouders te bespreken. Toen de brief kwam met het nieuws dat ik medisch was afgekeurd, was mijn vader boos op de koop toe. Ik liet het echter niet los. Kennissen raadden me aan een staatsexamen te doen, bij de spoorwegen of de politie.

In het examenopstel schreef ik dat ik bij de Gentse politie wilde „om mensen te helpen”. Ik wist amper wat de politie was. Met mijn ouders kwam ik elk jaar in Gent, bij mensen die ze tijdens de oorlog onderdak gaven. We namen een taxi en gingen eerst op bedevaart in Oostakker. Ik was een boerenpummel, maar mijn moeder was joviaal en behulpzaam en dat kreeg ik mee. Ik ben pas gelukkig als anderen zich goed voelen.

–Waarom koos u voor de jeugdpolitie?

Een officier die beslist wie hij uitstuurt naar een burenruzie en wie naar een verkeersongeval, houdt ook rekening met de persoonlijkheid. Ik was altijd al graag met jongeren bezig, bij de scouts en de KLJ, en kreeg vaak problemen met gezinnen en kinderen toegewezen. Om bij de jeugdpolitie, onderdeel van de recherche, te mogen, moest ik echter officier worden. Dat kon niet, omdat ik slechts tot mijn veertiende op school ging, zoals op het platteland gebruikelijk was. De school voor criminologie in Brussel bood een achterpoortje. Het studeren kostte me bloed, zweet en tranen, maar ik ben me nadien mijn hele carrière blijven bijhouden.

Tweeënveertig jaar werkte ik ontzettend graag bij de politie, maar ik haatte het te moeten opboksen tegen het machismo.

Robert Accoe: „Hoe meer je naast de jongeren staat, hoe meer je met hen kunt bereiken.” © Kristof Ghyselinck

De politie moet naast de mensen staan. De functie geeft niet het recht te oordelen. Dat doet een rechter. Ik bracht jongens en meisjes naar Ruiselede en Beernem, maar zat altijd als mens naast hen.

„Ik ben geen pessimist, maar de jeugd heeft het nu moeilijker dan vroeger”

–Hoe begon het verhaal van de hoeve?

Van de vijf kinderen in ons gezin woonde ik het verst, maar ik stond er het snelst terug. Aardappelen rooien, hooien – ik hielp. Ik had de drang om hier te zijn. Pas later besepte ik dat ik zonder de boerderij nooit zo lang bij de politie gebleven was. Ik kwam er tot rust. Het woord ‘burn-out’ bestond nog niet, maar het was mijn manier om die te voorkomen.

Mijn ouders konden hier lang wonen. Toen het voorbij was, had alleen ik interesse in de boerderij. Wat kon ik er echter

mee? Het antwoord kwam van De Waai, een voorziening van Jeugdwerk Don Bosco, opgericht door diezelfde man die me op weg zette naar de politie. Hij zocht een plek waar jongeren op time-out konden komen. Zes maanden later kwam de eerste jongere naar de Kruiskenshoeve. De laatste vijf jaar voor mijn pensioen werkte ik halftijds, want al snel had de hoeve meer dan dertig partners. Het is goed dat ze ons weten te vinden, maar minder dat ze van ver naar hier moeten komen.

–Waarom heeft het project geen erkenning?

Het lijkt naïef om die niet aan te vragen en subsidies mis te lopen. Misschien houden we het ook niet vol, maar ik geloof erin. Er bestaat een uitgebreid vangnet voor jongeren met een probleem, maar de mazen zijn groot. De politie blijft zitten met zij die erdoor vallen. Alleen al in Antwerpen waren er vorig jaar negen meisjes voor wie geen voorziening gevonden werd, van wie er een, die in een politiecel moest slapen, een verhaal in het nieuws werd. Dat maakte ik ook mee. Dan belde ik naar de jeugdrecht en naar mijn vrouw en nam ik die

jongere mee naar huis. Zonder erkenning moet de Kruiskenshoeve geen verantwoording afleggen in Brussel. Iedereen kan een vraag tot ons richten en in de mate van het mogelijke bieden we hulp.

–Wat doen jongeren hier?

We volgen het ritme van de seizoenen. Dat is vreemd voor hen. Ik vind het niet onoverkomelijk dat ze almaar op hun smartphone tokkelen, maar ze missen iets. Straks is het loof in de moestuin verdord en staan ze bovenop de wortelen zonder die te herkennen. Dat is natuurlijk niet hun schuld: de samenleving is uit evenwicht. Ik ben geen pessimist, maar de jeugd heeft het nu moeilijker dan vroeger.

Het is dus nooit de bedoeling dat jongeren hun verblijf hier als straf ervaren, al is het hier sober. Als er iemand blijft slapen, spelen we ’s avonds gezelschapsspellen. Om negen uur, halftien begint dan zelfs de stoerste zestienjarige te geeuwen. Dat is de buitenlucht die deugd doet.